

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č.j. CPR-18279-4/ČJ-2023-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

14. 6. 2023, č. j. CPR-18279-4/ČJ-2023-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 4. 4. 2023, č. j. KRPA-119643-16/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 roky, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domníval, že skutkový stav byl v řízení zjištěn správně, avšak nebyl adekvátně interpretován, správní orgán nezohlednil žalobci polehčující okolnosti, zejména žalobcovu dosavadní trestní záchovalost, jakož i skutečnost, že žalobce nikdy v minulosti pobytové povinnosti neporušil, tudíž posuzovaná protiprávnost představuje ojedinělý excés z jinak řádného života. To ovšem žalovaný nijak nerefletoval a naopak pokládal za přítěžující, že se žalobce dopustil protiprávnosti hned při prvním pobytu v České republice, což žalobce pokládá za nezákonné, neboť správní orgán polehčující skutečnosti ignoroval a naopak je dezinterpretoval coby skutečnosti přítěžující. V tomto kontextu uložil neadekvátní opatření na dobu dvou let, byť ve skutkově obdobných věcech ukládá opatření v poloviční výši, jedná-li se o prvotní protiprávnost cizince. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je třeba důkladně zohlednit závažnost protiprávního jednání, dobu jeho trvání, i věk žalobce, a tudíž předpoklad k dosažení nápravy; tyto skutečnosti napadené rozhodnutí nijak nereflektuje a působí tak nepřiměřeně tvrdě.
4. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobními námitkami se žalovaný podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, tyto jsou obdobné námitkám odvolacím. Žalovaný byl přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Byl přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného plně v souladu se zákonem, ve svém postupu a závěrech neshledal pochybení. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Dle úředního záznamu ze dne 3. 4. 2023 hlídka Policie České republiky téhož dne na specifikované adrese v Praze zjistila, že se v konkrétní pobytové jednotce nacházejí dva cizinci X státní příslušnosti, přičemž jedním z nich byl dle kontroly cestovního dokladu ztotožněn žalobce, který neměl v cestovním dokladu vstupní razítko. Lustrací v CIS bylo zjištěno, že bylo žalobci v minulosti uděleno české vízum typu D, platné do 29. 5. 2022, které bylo ukončeno nabytím právní moci téhož dne z důvodu nepřicestování; jiné vízum či oprávnění umožňující žalobci legálně pobývat na území ČR nebylo nalezeno. Součástí spisu je též kopie cestovního dokladu žalobce.
7. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 4. 2023 žalobce uvedl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval v prosinci roku 2021, cestoval na základě X biometrického cestovního pasu, v němž měl vylepeno české vízum za účelem sezónní zaměstnání s platností do 29. 5. 2022, cestovní pas však v lednu 2023 v Praze ztratil, ztrátu nikde nehlásil, neboť měl ještě jeden cestovní pas. Po příjezdu do ČR nevěděl, kam má jít, nevěděl, že se má dostavit na OAMP, od svého příjezdu byl v ČR nepřetržitě až do 3. 4. 2023, kdy byl kontrolován policií. Do ČR přijel za prací, pracuje brigádně na stavbách, vydělává si okolo 15 000 Kč měsíčně, pracuje jako pomocná síla kdekoliv se dá. V ČR ani jinde nežádal o pobyt, věděl, že je v ČR nelegálně, chtěl podat žádost o azyl, žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil, vzhledem k absenci vstupního razítka nemohl prokázat oprávněnost pobytu, byl si toho vědom. K rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a bezdětný, v Uzbekistánu má rodiče a sourozence, s rodinou je v kontaktu, viděl se s ní naposledy v roce 2021, než vycestoval, v ČR nemá nikoho, nemá družku ani příbuzné, v ČR ani Uzbekistánu nevlastní majetek, v ČR nemá žádné jiné vazby ani závazky, nemá sjednáno zdravotní pojištění, nemá peníze na vycestování a další pobyt v ČR, požádá o azyl. V případě vyhoštění může bydlet v Uzbekistánu, je zdravý, nemá překážku ve vycestování, v Uzbekistánu mu nic nehrozí, dobrovolně nevycestuje, požádá o azyl.
8. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně shledal, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně ode dne 30. 5. 2022 do 3. 4. 2023, posoudil kritéria v ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s ohledem na délku a závažnost jeho neoprávněného pobytu na území ČR, zdůraznil, že žalobce svůj neoprávněný pobyt neřešil, kdyby nebyl zajištěn vlastní činností policie, svůj neoprávněný pobyt by prodlužoval, do ČR přicestoval za účelem práce, ale nikdy nedisponoval povolením k zaměstnání, neohlásil adresu pobytu na území ČR a nedisponuje zdravotním pojištěním, to vše správní orgán I. stupně vnímal jako naprostou neúctu k zákonům ČR. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

9. V napadeném rozhodnutí měl žalovaný za prokázané, že žalobce pobýval na území ČR od 30. 5. 2022 do 3. 4. 2023 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Při vypořádání odvolacích námitek žalovaný nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí s odkazem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, pobytová historie cizince, ke které správní orgán I. stupně nepřihlédl, nepatří do hodnocení přiměřenosti dle zmiňovaného ustanovení, ale lze ji zohlednit při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba 2 let pak neshledal nepřiměřenou, tuto dobu bylo možné stanovit až na 5 let, zopakoval, že při jejím stanovení bylo přihlédnuto k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn činností policie, žalobce svůj neoprávněný pobyt neřešil a na území vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání, byl si svého neoprávněného pobytu vědom, pro jeho legalizaci nic neučinil, pokud by nebyl kontrolován policií, patrně by na území pobýval neoprávněně nadále, to nelze označit za spolupráci se správním orgánem. Neztotožnil se s tvrzením žalobce o provedené sebereflexi a příslibu vycestování, uvedené ze správního spisu nevyplývá, naopak žalobce uvedl, že dobrovolně nevycestuje a podá žádost o azyl, přestože mu nic nebrání ve vycestování a v domovské zemi mu žádné nebezpečí nehrozí. S tvrzenou spoluprací v průběhu správního řízení žalovaný rovněž nesouhlasil, žalobce uvedl, že svůj cestovní pas ztratil, ale dle provedené lustrace žalovaný zjistil, že žalobce se na svůj cestovní pas dne 23. 4. 2023 (tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí) ubytoval na konkrétní adrese v P. Tvrzení o ojedinělém excesu považoval za liché, z jednání žalobce byla patrná neúcta k zákonům ČR, které nerespektoval. Přihlédl k tomu, že jde o první protiprávní jednání žalobce, dodal však, že se svého protiprávního jednání dopustil hned při prvním pobytu v ČR, kdy od svého příjezdu vůbec neplnil účel pobytu. Dle žalovaného absentovaly významné skutkové okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, proto převážil zájem státu na dodržování právních předpisů. Doba 2 let není dle žalovaného nikterak neobvyklá, nelze ji považovat za nepřiměřenou, námitce nepřiměřeně tvrdého postihu nepřisvědčil

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

13. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. V dané věci žalobce nijak nepopírá skutkový stav, tedy že v období od 30. 5. 2022 do 3. 4. 2023 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce však nesouhlasí s délkou správního vyhoštění, považuje ji za nepřiměřenou skutkovým okolnostem daného případu.
15. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
16. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvažily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice (které nenavázal) i v Republice Uzbekistán (kde má svou rodinu), posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území (od 30. 5. 2022 do 3. 4. 2023) a od skutečnosti, že kdyby žalobce nebyl kontrolován policií, situaci by nijak neřešil a nadále by zde pobýval nelegálně. K těmto skutečnostem přihlédl jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný.
17. Žalovaný též přihlédl k tomu, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce, nelze však souhlasit s interpretací žalobce, že se jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalovaný tedy též zcela adekvátně v neprospěch žalobce zohlednil, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom, s plným vědomím této skutečnosti zde i nadále zůstával za účelem výděлку, kdy pracoval bez povolení, pokud by nebyl kontrolován policií, pokračoval by ve svém neoprávněném pobytu i nadále, se správním orgánem nespolupracoval. Z tohoto hlediska se jednalo o dlouhodobý protiprávní stav, ve kterém žalobce vědomě setrval, nikoli o excesivní jednání či omyl. V tomto kontextu nepovažuje soud za nijak excesivní, pokud žalovaný sice ve prospěch žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zmínil, že se jednalo o první protiprávnost, avšak tuto okolnost považoval za oslabenou tím, že se jí žalobce dopustil hned při svém prvním pobytu v ČR. Je zájmem státu, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Žalobce však tyto podmínky nesplňoval, naopak svým jednáním v řadě aspektů právní předpisy ČR dlouhodobě vědomě porušoval. Je pak rovněž povinností každého cizince počínat si tak, aby neporušoval trestněprávní předpisy České republiky, není zřejmé, proč by tato skutečnost měla být zohledněna ve prospěch žalobce. Žalobce je ve věku X let, tedy v dospělém produktivním věku, rovněž není zřejmé, proč by to z hlediska doby správního vyhoštění mělo žalobci jakkoli polehčovat.

18. Rovněž nelze přisvědčit názoru žalobce, že by s ohledem na první protiprávnost byla délka správního vyhoštění nepřiměřeně tvrdá, k tomu soud odkazuje např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16, v němž soud taktéž řešil případ cizince, jehož protiprávní jednání bylo vůbec prvním porušením právních předpisů, avšak správní vyhoštění v délce trvání 2 let nepovažoval za nepřiměřené. Nadto je třeba poznamenat, že žalobní námitka je v tomto směru pouze obecná, když žalobce neodkazuje na konkrétní případy, kterými by se soud mohl blíže zabývat a případně je porovnat.
19. Soud zároveň uvádí, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Řízení o správním vyhoštění má odlišnou povahu, než řízení přestupkové, a tudíž by ani nebylo namístě činit v jeho rámci úvahy o předpokladech k dosažení nápravy, jak se domnívá žalobce.
20. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 265/2021 – 23, v němž byla akceptována doba správního vyhoštění v délce trvání 2 let za neoprávněný pobyt trvající přibližně 6 měsíců, nebo například již zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16, v němž byla akceptována doba správního vyhoštění v délce trvání 2 let za neoprávněný pobyt trvající pouhé dva měsíce. V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka o nepřiměřenosti uloženého opatření není důvodná.
21. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. července 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.